

Ketten mennek, beszélgetnek

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Elmondom neki a félelmeim, azt, hogy nem tudom, képes leszek-e megtartani a családom, mert nagyon rossz a természetem. Hogy mindenhol otthon vagyok, tehát sehol. Hogy nem akar szünni vándoröszönöm akkor sem, ha régen stoppal, ma saját terepjáróval utazom. Hogy nem tudok nyugton ülni, mert valami hajt - nem tudom, hova. Hogy nem látszik a pótcselekvésektől az életem, és nem tartok semerre. Önsajnálattal nélkül, negyvenen túl is ugyanaz a szőke kisfiú maradtam, akinek akkor is riadt marad a tekintete, amikor nagyanyja cukrot ad neki. Hogy nem nagyon tudok mit kezdeni a magánnyal, se vele, se nélküle ez az állapot. Hogy órákat fürdök, mert előrehaladott kényszerbeteg vagyok. Hogy nem sikerült elhagynom a kontinenst, és nem láthattam a Föld számtalan pontját, mert nem vagyok képes magam irányítani a sorsom. Hogy sodródok. Hogy beleveszek a napi teendőkbe. Hogy tele vagyok mindenféle félelemmel - akár paranoiás is lehetek, mert sokszor attól tartok, valaki már főzi számomra embertársaim közül a hátam mögött a fekete levest. Hogy túl korán megvénülhettem, mert szürke hajam láttán szemlesütve köszönnek nekem csókolomot a lányok. Hogy a legtöbb férfi csak a jelenlétemben tisztel, a hátam mögött kinevetnek. Hogy szánsalmasan legyintenek, akik ismernek.